

10 e Kamer

r. 938/06
AN HET PARKET

r. C/97/120
AN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

H. Motte-Buwaere

*De 23 februari 2010
Laan: 31.256
Ned. 2.056
Totaal: 33.312
Vermeld ten aanzien van de
overdracht van 30 december 2005*

22 januari 2010

not. GE 64.99.252/04

*Parten: drieëndertig euro veerendertig
cent
/waarsch. / D: bewaarden*

I. van het Openbaar Ministerie

en de burgerlijke partijen:

1.		geboren te		op
	en wonende te			
2.		geboren te	op	en
	wonende te			

tegen:

1. Nr.		traiteur, geboren te	op
	wonende te		
2. Nr.			kokkin,
	geboren te	op	wonende te
3. Nr.		met maatschappelijke zetel te	

beklaagden,

II. en van:

/oornoemd,

eiser in tussenkomst en tegenstelbaarverklaring,

tegen:

*1. Dennis Jans
naam KPB
l.d. 11/02/10*

nr. ingeschreven in de Kruispuntbank van
Ondernemingen onder nr. met zetel te

nr. ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen
onder nr met zetel te

verweersters in tussenkomst en tegenstelbaarverklaring.

* * *

Aan de beklaagden wordt te last gelegd:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

A. De eerste, de tweede en de derde

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 29, 30, 39, § 1-2° en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning (B.S. 17 september 1985) de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd namelijk:

ten aanzien van een inrichting die overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Regering d.d. 6 februari 1991 als hinderlijk is ingedeeld en als dusdanig voorkomt op de indelingslijst van bijlage I bij voormeld besluit, meer bepaald onder rubriek en ingedeeld onder rubriek 32.1 en ingedeeld onder klasse 2, inbreuk te hebben gepleegd op de artikelen 1 en 43 van voormeld besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 (BS. 26 juni 1991) door, als exploitant van een inrichting, nagelaten te hebben, ongeacht de verleende vergunning steeds de nodige maatregelen te treffen om schade en hinder te voorkomen, in casu geluids-, licht- en geurhinder,

te herhaaldelijk in de periode van 11 juli 2000 tot 14 april 2004

B. De eerste, de tweede en de derde

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 § 1, 29, 30, 39, § 1-1°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning (B.S. 17.9.1985) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 5, 6, 6 bis, 58, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering d.d. van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende milieuvergunning (BS 26 juni 1991) spijs het verbod, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd (art 5) of veranderd (artikel 6 bis § 1) ter zake feestzalen en lokalen, wanneer deze een dansgelegenheid omvatten en de totale oppervlakte van de voor het publiek toegankelijke lokalen 100m of meer bedraagt, die overeenkomstig de lijst, namelijk de aan het voormeld Besluit d.d. 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde

inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, onder het nummer 32.1 behoort tot de klasse twee van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen,

te _____ in de periode van 11 juli 2000 tot 2 augustus 2004 (datum milieuvergunningaanvraag);

C. De eerste, de tweede en de derde

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-6°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (BS 8 juni 1999), een inbreuk gepleegd te hebben op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999, of deze inbreuk voortgezet of in stand gehouden te hebben, op welke wijze ook,

namelijk door op het terrein, gelegen te _____ in
ten kadaster gekend onder _____ met
eigendom toebehorende aan de _____
maatschappelijke zetel te _____
een magazijn te hebben omgebouwd naar restaurant-feestzaal
en derhalve inbreuk gepleegd te hebben op het BPA nr. _____
(goedgekeurd bij M.B. d.d. 18 juli
1989) en meer bepaald op artikel 2.2.2. ervan,

te _____ op 11 juli 2000.

De derde beklagde werd tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis Sw. te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van € 383.182,44 zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 26 juni 2006, 19de kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

- strafrechtelijk:

Veroordeelt de beklagde _____ voor de telastleggingen A, B en C samen tot een hoofdgevangenisstraf van 4 maanden en tot een geldboete van € 5.000.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op € 27.500.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis in hoofde van de beklaagde wat betreft de uitgesproken hoofdgevangenisstraf van 4 maanden zal uitgesteld worden voor een termijn van drie jaar te rekenen vanaf heden.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50 te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A, B en C samen tot een hoofdgevangenisstraf van 4 maanden en tot een geldboete van € 5.000.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op € 27.500.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis in hoofde van de beklaagde wat betreft de uitgesproken hoofdgevangenisstraf van 4 maanden zal uitgesteld worden voor een termijn van drie jaar te rekenen vanaf heden.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50 te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A, B en C samen tot een geldboete van € 5.000.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op € 27.500.

Beveelt lastens overeenkomstig artikel 42.3, 43, 43bis strafwetboek, de bijzondere verbeurdverklaring van € 100.000, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Veroordeelt de beklaagden en de hoofdelijk tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 137,34.

Legt de veroordeelden eveneens elk een vergoeding op van € 25 in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken,

als milieuveiligheidsmaatregel:

Legt verbod
op om de feestzaal met dansgelegenheid aan de
te exploiteren.

Veroordeelt
ieder tot het betalen aan het openbaar ministerie en aan elk der burgerlijke
partijen en een dwangsom van € 500 per dag dat
dit verbod wordt overtreden,

als stedenbouwkundig herstel:

Beveelt op
vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, over te gaan
tot de staking van het horeca-gebruik door de verwijdering van alle horeca-
accommodatie in haar lokalen te en dit
binnen een termijn van 1 maand, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin
van artikel 1385bis Ger.W. onder verbeurte van een dwangsom van € 125
per dag aan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en aan het
openbaar ministerie.

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur of het
college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig
wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten
hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat
begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

- burgerrechtelijk:

Verklaart de eis van de burgerlijke partijen en
toelaatbaar en deels gegrond.

Veroordeelt de beklaagden
solidair om te betalen aan elk der burgerlijke partijen de
som van € 2.500, telkens te vermeerderen met de vergoedende intrest aan
de wettelijke intrestvoet vanaf 1 januari 2004 tot heden, de gerechtelijke
intresten vanaf heden tot de dag der algehele betaling en de kosten van
stelling.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 3 juli 2006 door de 3de beklagde.
- 4 juli 2006 door de 1ste en 2de beklagde.
- 4 juli 2006 door het openbaar ministerie tegen alle beklagden.

* * *

**Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 6 november 2009 in
het Nederlands:**

- de eerste en de tweede beklagde in hun middelen van verdediging bij
monde van meester advocaat te

- de derde beklaagde in haar middelen van verdediging bij monde van meester advocaat te in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,
- de eerste burgerlijke partij in haar middelen bij monde van meester voor meester beiden advocaat te
- de tweede burgerlijke partij, tevens eiser in tussenkomst, in zijn middelen bij monde van meester advocaat te
- de eerste in tussenkomst gedaagde partij. in haar middelen bij monde van meester advocaat te
- de tweede in tussenkomst gedaagde partij. in haar middelen bij monde van meester advocaat te voor meester advocaat te

De zaak werd voor sluiten van de debatten gesteld op de terechtzitting van donderdag 17 december 2009; op deze terechtzitting zijn verschenen:

- meester advocaat te voor de eerste en de tweede beklaagde,
- meester advocaat te voor de lasthebber ad hoc meester advocaat te voor de derde beklaagde,
- meester advocaat te voor de tweede burgerlijke partij, tevens eiser in tussenkomst, en voor meester advocaat te voor de eerste burgerlijke partij.
- het openbaar ministerie in persoon van substituut-procureur-generaal,
- meester advocaat te voor de eerste in tussenkomst gedaagde partij
- meester advocaat te voor meester advocaat te voor de tweede in tussenkomst gedaagde partij

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; zij zijn ontvankelijk.

2. Voor zover bewezen komen de misdrijven in hoofde van elke beklaagde voort uit een zelfde opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de termijn van de verjaring van de

strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 1 augustus 2004 (telastlegging B). De termijn werd regelmatig gestuit door het bevel tot dagvaarden voor het hof van 31 juli 2009. Sederdiën zijn minder dan vijf jaren verlopen zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

3. De telastlegging A dient te worden verbeterd door toevoeging tussen "3" en "29" van "22, tweede lid", dit is een verwijzing naar art. 22, tweede lid van het Milieuvergunningsdecreet (MVD).

De aldus verbeterde telastlegging A heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de beschikking tot verwijzing aan ten grondslag ligt.

Het is op de aldus verbeterde telastlegging dat de beklaagden zich hebben verdedigd.

Teikens hiema sprake is van de telastlegging A betreft het deze telastlegging zoals hier in randnummer 3 verbeterd.

4. Het hof dient na te gaan of de te last gelegde feiten nog strafbaar zijn gesteld.

Met betrekking tot de telastleggingen A en B is het zo dat bij artikel 34 van het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" (Milieuhandhavingsdecreet) art. 39 § 1 MVD, waarnaar in deze telastleggingen wordt verwezen, werd gewijzigd. Het nieuwe art. 39 MVD bepaalt: *"Met betrekking tot dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten gebeuren het onderzoek, de vaststellingen en de sanctionering van de milieu-inbreuken en milieumisdrijven volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake het milieubeleid"*. Deze bepaling is in werking getreden op 1 mei 2009. De onder A en B te last gelegde feiten zijn thans strafbaar gesteld door art. 16.6.1, § 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM), dat stelt: *"Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de door deze titel gehandhaafde regelgeving is strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot 2 jaar en een geldboete van € 100 tot € 250.000 of met een van die straffen"*.

Met betrekking tot de telastlegging C is het zo dat bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid onder meer art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (Stedenbouwdecreet 1999), waarnaar in de telastlegging wordt verwezen, werd gewijzigd. Krachtens artikel 112 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet is dit in werking getreden op 1 september 2009. In uitvoering van artikel 110 van het decreet werden de diverse wijzigingen aan het Stedenbouwdecreet 1999 gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening. Deze coördinatie draagt als opschrift "Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening" (VCRO). De codex is in werking getreden op 1 september 2009.

Art. 6.1.1, eerste lid, 6° VCRO bepaalt: *"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één*

van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die: (...) 6°: een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die tot stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige codex, pleegt na 1 mei 2000, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn, of tenzij het gaat om onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie of om handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht".

Het in de telastlegging C aan de beklaagden te last gelegde feit is sinds 1 september 2009 een inbreuk op en strafbaar gesteld door art. 6.1.1, eerste lid, 6° VCRO.

5. De eerste en de tweede beklaagde zijn de zaakvoerders van de derde beklaagde de die de handelszaak uitbaat aan de gelegen in de wijk De huurde in de periode waarop de telastleggingen betrekking hebben het goed van de Het goed is volgens het gewestplan gelegen in woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde, waarvoor de stedenbouwkundige voorschriften gelden van het Beperkt Plan van Aanleg nr. (hierna "het BPA"). Vóór de ingebruikname door de derde beklaagde was in de gebouwen een bouwmaterialenhandel gevestigd. De burgerlijke partij betreft een appartement in het appartementsgebouw aan het waarvan de achterzijde paalt aan de feest- en gelagzaal uitbaat door de derde beklaagde. De woning van de burgerlijke partij bevindt zich in de eveneens in de onmiddellijke nabijheid van de handelszaak van de derde beklaagde.

6.1. Het wordt niet betwist dat de handelszaak een traiteur- en cateringzaak omvat voor het bereiden van eetwaren en leveren van drank, die worden afgehaald of thuis bezorgd, maar ook een "zaal" waar de eetwaren en dranken worden verbruikt naar aanleiding van kooklessen, kookdemonstraties, degustaties, bedrijfsfeestjes en dergelijke. Evenmin wordt betwist dat de voor het publiek toegankelijke ruimte meer bedraagt dan 100 m², dat er in de zaal gelegenheid is tot dansen en dat er wel eens feesten werden gegeven waarop werd gedanst.

6.2. Voor de telastleggingen A en B is het zaak om vast te stellen of sprake is van een "feestzaal met dansgelegenheid" als vermeld onder rubrieknummer 32.1 van de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in art.3 MVD, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, naar gelang de graad waarin zij geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu (kortweg Vlare Indelingslijst). De beklaagden betwisten ten onrechte dat dit zo zou zijn. Meer bepaald voeren de beklaagden aan dat de inrichting niet onder de indelingsrubriek valt omdat zou zijn voldaan aan de uitzondering in de rubriek vermeld dat er enkel sprake is geweest van dansactiviteit gekoppeld aan bijzondere gelegenheden, waaronder wordt verstaan dat er een bijzondere reden moet zijn om deze dansactiviteit te

organiseren, waarbij het ging om maximaal 12 gelegenheden per jaar, maximaal 2 gelegenheden per maand en waarbij de sommatie van de gelegenheden zich maximaal over 24 kalenderdagen per jaar mag spreiden en waarbij een dansgelegenheid die zich uitstrekt over de avonduren en de ochtenduren van de volgende dag voor 2 kalenderdagen telt.

Op grond van de volgende genoegzaam bewezen gegevens, die louter op zichzelf beschouwd niet noodzakelijk toereikend zijn maar dit wel zijn samen en in hun onderling verband beschouwd, is het hof in weerwil van wat in conclusies wordt aangevoerd om tot het tegendeel te doen besluiten, van oordeel dat de inrichting die door de beklagden werd uitgebaat, in de periodes vermeld in de telastleggingen A en B, wel degelijk een milieuvergunningsplichtige inrichting in de zin van rubriek 32.1 van de Vlaamse Indelingslijst betrof, waarbij de voormelde uitzondering qua aantal en frequentie van gelegenheden zich niet voordeed:

- De zaal omvat een dansgelegenheid en de totale oppervlakte van de voor het publiek toegankelijke lokalen bedraagt meer dan 100 m². De beklagde verklaarde op 10 maart 2004 onder meer: "de politie is op de hoogte van de dansgelegenheid in mijn zaak" en "er is overal parket aangelegd en de mensen dansen op de ruimte die wij dan vrijmaken"; op de vraag of er meer dan 12 keer per jaar dansavonden zijn, antwoordt hij "dat kan, u moet weten dat men dat als exploitant nooit in de hand heeft" (stuk 13/4). De beklagde verklaarde op 21 april 2004 (stuk 13/54) dat "zij feesten geven" en dat er bij feestgelegenheden "wel degelijk wordt gedanst in onze zaak, dit is op vraag van klanten of het gebeurt spontaan, dus niet te vermijden"; zij voegde er wel aan toe dat "echte bals of dansfulven" niet werden toegestaan; ofschoon het gaat om een gedetailleerde verklaring, duidelijk afgelegd met kennis van zaken, heeft zij het niet over de voormelde beperking van het aantal en de frequentie van de dansgelegenheden, wat ongetwijfeld wel het geval zou zijn geweest mocht het aantal dansgelegenheden inderdaad zoals hiervoor vermeld zijn beperkt.
- In de brief van 24 mei 2001 bevestigde namens de dat er problemen ontstonden van zodra de uitbaters van de traiteurzaak "begonnen met een zaal voor feestelijkheden", ook "fulfzaal" genoemd, wat voor flink wat overlast zorgde "zowel overdag als 's nachts" en dit "enkele keren per week" (stuk 12/6).
- In de brief van 24 oktober 2001 vermeldde de buurtbewoner "In maart 2000 werden wij met de neus op de feiten gedrukt: de verbouwingswerken achter onze tuin resulteerden in een feestzaal met parking"; hij maakt melding van "avondfeesten die natuurlijk uitlopen tot nachtfesten met alles er op en er aan: luide muziek (...) tot een stuk in de nacht".
- De aanwezigheid van een professionele geluidsinstallatie en het werken met diverse dj 's.
- klaagde over nachtlawaai op 15 december 2001, veroorzaakt door elektronisch versterkte muziek vanuit en stipte aan dat dit regelmatig gebeurde meestal in het weekend, "beginnend rond 23 u en durend tot 3 à 4 uur" (stuk 12/31). Op 29 juni 2002

uitte hij klachten in dezelfde zin over de nacht van 28 op 29 juni 2002 (stuk 12.39).

- Op 14 januari 2002 klaagde de buurtbewoonster over lawaai "gans het weekend tot een stuk in de nacht".

- Op 6 oktober 2002 om 1.33 uur klaagde een ander buurtbewoonster over nachtlawaai komende uit de "feestzaal" (stuk 12/41).

- Op 21 december 2001 had buurtbewoner last door overdreven muziek afkomstig van voordoer "zowel op donderdag, vrijdag en zaterdag" (stuk 12/44). het over die zich kan

- In zijn brief van 8 januari 2005 maakte de burgerlijke partij melding van het feit dat de zaakvoerders "de feestzaal met dansgelegenheid blijven exploiteren met de gekende overlast voor de omwonenden tot gevolg" (stuk 621).

- Dezelfde burgerlijke partij, die met zijn gezin sedert 2002 in woont, bevestigde in zijn brief van 16 maart 2005 dat er meer dan 12 maal per jaar een dansactiviteit plaats heeft en dat de exploitatie als feestzaal met dansgelegenheid dan nog steeds voortduurt (kaft 12, stukken 3,4).

- Uit de inrichting van de zaal en de gevoerde publiciteit blijkt dat de zaal door de exploitant minstens mede is bestemd als feestzaal met dansgelegenheid, waar huwelijksfeesten, bedrijfsfeesten en verjaardagsparty's worden georganiseerd, terwijl de in de Indelingsrubriek bedoelde uitzondering lokalen betreft die niet bestemd zijn als feestzaal met dansgelegenheid, maar waar sporadisch naar aanleiding van bijzondere gebeurtenissen als kermissen, carnaval, jubilea, een dansactiviteit plaats heeft.

7.1. Gelet op de gegevens van het gerechtelijk onderzoek en de behandeling op de terechtzittingen van het hof zijn de telastleggingen A en B lastens de drie beklagde bewezen.

7.2. Zoals hiervoor onder 6.2. overwogen werd in de betrokken periode wel degelijk een hinderlijke inrichting van de tweede klasse, meer bepaald een feestzaal met dansgelegenheid (rubriek 32.1 van de Vlaamse Indelingslijst) geëxploiteerd door Op geen enkel ogenblik in de
in de telastlegging B vermeldde periode beschikte de exploitant over de vereiste milieuvergunning.

7.3. Uit de hiervoor onder 6.2 aangehaalde verklaringen van de burgerlijke partijen en van andere buurtbewoners blijkt dat in de periode vermeld in de telastlegging A herhaaldelijk sprake was van geluidshinder. Deze was blijkens de verklaring in het dossier zo dat vooral de nachtrust ernstig werd verstoord; het plaatsen van een geluidsbegrenzer heeft de hinder in bepaalde mate beperkt maar geenszins opgeheven. Uit het verslag van de door de derde beklagde zelf voor een volledig akoestisch onderzoek aangestelde deskundige Verhas in 2004 blijkt dat het gebouw zonder verdere passende maatregelen geen exploitatie als feestzaal met dansgelegenheid zonder geluidshinder toeliet. Ook de lichthinder door de

verlichtingsinstallatie op de parking van de feestzaal en de geuminder door de exploitatie blijken uit de gegevens van het dossier. De hinder was zodanig ernstig dat sprake was van hinder die de normale hinder uit nabuurschap ruim overtrof. De beklagden konden zich van in den beginne rekenschap geven van de hinder die zij voor de buurt zouden veroorzaken, rekening houdend met de aard van de gebouwen en de dichte bebouwing in de woonbuurt. Zij lieten na de - vermijdbare - hinder te voorkomen.

7.4. Het wordt terecht niet betwist dat de derde beklagde ter zake handelde door het persoonlijk toedoen van de eerste en de tweede beklagde. Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

De uitbating van de feestzaal met dansgelegenheid gebeurde voor rekening van de derde beklagde en houdt verband met de verwezenlijking van haar doel.

Het staat vast dat de eerste en de tweede beklagde, de natuurlijke personen door wiens toedoen de derde beklagde handelde, bewust en buiten elke dwang hebben gehandeld; een schulduitsluitende rechtvaardigingsgrond of strafuitsluitingsgrond wordt niet enigszins geloofwaardig gemaakt. Aldus is er sprake van wetens en willens handelen in strijd met de verplichtingen vermeld in de telastleggingen A en B. Er is dan ook geen grond tot decumulatie van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen de eerste en de tweede beklagde enerzijds en de derde beklagde anderzijds.

8. De telastlegging C betreft geen wijziging van de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed zonder de vereiste vergunning (art. 99, 6° Stedenbouwdecreet 1999). Zij betreft een door art. 146, 6° Stedenbouwdecreet 1999 strafbaar gestelde inbreuk op de plannen van aanleg, meer bepaald de miskennis van art. 2.2.2 van het BPA nr. in de telastlegging nader omschreven, door (onder meer) op 11 juli 2000 in de bestaande gebouwen een restaurant-feestzaal te hebben tot stand gebracht.

Het magazijn, heringericht tot restaurant/feestzaal, bevindt zich volgens het BPA in zone A voor woningen en klasse 3 voor tuinstrook en binnenkern. In de binnenkern en de tuinstrook zijn horeca-activiteiten in de regel verboden, maar zijn deze activiteiten toegelaten "voor zover de erin gesitueerde constructies functioneel in relatie staan tot het hoofdgebouw" (art.2.2.2.).

De burgerlijke partijen en het openbaar ministerie betwisten de bewering van de beklagden niet dat in het hoofdgebouw een traiteurzaak werd uitgbaat en de gegevens van het dossier spreken dit ook niet tegen.

Al is het hof van oordeel dat voormelde functionele relatie niet bestaat, kan met de beklagden aangenomen worden dat zij ten tijde van de feiten in

redelijkheid konden oordelen dat een niet grootschalig restaurant-feestzaal, waarvan een gesloten en een open keuken deel uitmaakten, functioneel in relatie stond met het hoofdgebouw, bestemd voor het bereiden en verkopen van voeding en dranken, weze het niet voor gebruik ter plaatse. Dit kiemt des te meer nu het BPA geen nadere omschrijving geeft van "functioneel in relatie staan". Er is twijfel over de schuld van de beklaagden aan het hun onder C. te last gelegde misdrijf.

9.1. De bewezen misdrijven komen in hoofde van elke beklaagde voort uit een zelfde opzet en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

9.2. Een veroordeling tot een geldboete is voor de beklaagden niet van aard enige sociale declassering mee te brengen of een sociale reclassering in het gedrang te brengen. Het hof gaat daarom niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

De beklaagden hebben bewust en buiten elke dwang ernstige inbreuken begaan op de milieuregelgeving. Hierdoor hebben zij de rust en de leefbaarheid van de omgeving jarenlang herhaaldelijk verstoord, ofschoon zij zich terdege rekenschap konden geven van de veroorzaakte hinder. Het belang van de maatschappij bij de handhaving van wezenlijke voorschriften die een gezond leefmilieu beogen, hebben zij al die tijd volkomen ondergeschikt gemaakt aan hun financiële belangen.

In het voordeel van de beklaagden houdt het hof rekening met hun blanco strafregister. Een minder zware veroordeling dan door de eerste rechter uitgesproken is verantwoord omdat de beklaagden recent hebben ingezien dat de exploitatie van een feestzaal met dansgelegenheid in de betrokken woonbuurt niet kan, zij de gebouwen niet meer gebruiken als feestzaal, noch als restaurant of traiteurzaak en zij in het kader van een transactie een vergoeding hebben betaald aan de burgerlijke partijen.

De geldboete voor ieder van hen hierna opgelegd, vormt daarom een passende en aangewezen bestraffing van aard deze beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst strikt aan de geldende milieuvoorschriften ter zake dienen te houden.

9.3. Aan de beklaagden kan, nu zij daartoe in de voorwaarden verkeren, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de hen opgelegde geldboetes worden verleend in de mate en voor de duur zoals hierna bepaald. De straf immers, opgelegd aan de eerste en de tweede beklaagde, gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en zij werden tot nu nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, terwijl de derde beklaagde nog niet werd veroordeeld tot een geldboete van meer dan € 24 000 en de straf opgelegd aan deze beklaagde een geldboete van € 120 000 niet te boven gaat. Het is daarenboven te verwachten dat deze veroordeling de beklaagden zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

9.4. De beklaagden pleegden de misdrijven deels vóór, deels na 1 maart 2004, zodat de geldboetes dienen te worden verhoogd met 45 opdecimes.

9.5 Bij arrest nr. van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit koninklijk besluit bedraagt de vaste vergoeding, waartoe de eerste, de tweede en de derde beklagde elk dienen te worden veroordeeld, € 25.

10. Het openbare ministerie vordert tegen de derde beklagde schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring van vermogensvoordelen. Het zou niet verantwoord zijn deze beklagde zonder meer de financiële voordelen te laten behouden die rechtstreeks uit het misdrijf voortvloeien. Bij gebrek aan gegevens die een precieze raming toelaten worden zij door het hof in billijkheid bepaald op € 25.000. Rekening houdend met de gunstige evolutie hiervoor in verband met de strafmaat aangehaald, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging verleend in de mate zoals hierna bepaald.

11. Het blijkt niet dat om veiligheidsredenen nog een exploitatieverbod moet worden uitgesproken, nu de inrichting niet langer geëxploiteerd wordt.

12. De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur (stukken 555-558), die het staken van het strijdig gebruik vordert door de verwijdering van alle horecamateriaal, is noodzakelijk gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging C. De vordering gesteund op het misdrijf waarvoor de beklagden worden vrijgesproken is niet gegrond; de facto is op de terechtzitting van 17 december 2009 gebleken dat de gevorderde herstelmaatregel uitgevoerd is door de stopzetting van de exploitatie in het vroegere magazijn van elke horeca-activiteit. De vordering tot verbeurte van een dwangsom is zonder voorwerp.

13.1. De burgerlijke partijen vorderden van de beklagden vergoeding van de schade die zij door de te last gelegde misdrijven zouden hebben geleden.

De burgerlijke partij dagvaardde tevens de
en in tussenkomst en gemeenverklaring.

De burgerlijke partijen hebben op de terechtzitting van 17 december 2009 bevestigd dat er een transactie tot stand kwam en werd uitgevoerd. De burgerlijke partijen en eiser in tussenkomst deden afstand van geding, die door de beklagden en de in tussenkomst gedagvaardde partijen werd aanvaard.

De in tussenkomst gedaagde partijen zijn geen tegen een beklagde in het gelijk gestelde partij (art. 162 Sv.), zodat zij voor het hof als strafrechter geen aanspraak kunnen maken op een rechtsplegingsvergoeding.

13.2. Behoudens voor de vorderingen van de burgerlijke partijen, is de zaak wat de burgerlijke belangen betreft niet in staat van wijzen. De burgerlijke belangen van eventuele benadeelden die zich geen burgerlijke partij stelden, dienen derhalve ambtshalve te worden aangehouden.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof,
rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en op de artikelen:
2, 3, 5, 7bis, 41, 41bis, 42, 3°, 43 bis, 44, 50, 65 en 100 van het
Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het
Wetboek van Strafvordering,
4 voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering,
11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel
5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in
de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in
artikel 78 van de Grondwet,
5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen
van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de
programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7
februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van
de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk
besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit
van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd
door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,
1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
1, 8, 14 en 18bis van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting,
het uitstel en de probatie,

verklaart de hoger beroepen ontvankelijk en er ten gronde over
beslissende:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

spreekt de beklaagden vrij voor de telastlegging C,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde ieder voor de telastlegging
A en B samen tot een geldboete van € 1 500, vermeerderd met 45
decimen, zo gebracht op € 8.250,

zegt dat de tenuitvoerlegging van dit arrest voor de eerste en de tweede
beklaagde telkens zal worden uitgesteld voor een termijn van drie jaar voor
een gedeelte van € (1 250, vermeerderd met 45 decimen) 6 875 van de
opgelegde geldboete,

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de
aan de eerste en de tweede beklaagde opgelegde geldboete telkens van
€ (1 500 verhoogd met 45 decimen) 8 250 zal mogen vervangen worden
door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden, waarvan twee
derde betrekking heeft op het deel met uitstel,

veroordeelt de derde beklaagde voor de telastleggingen A en B samen tot een geldboete van € 2 500, vermeerderd met 45 deciemens, zo gebracht op € 13 750,

zegt dat de tenuitvoerlegging van dit arrest voor de derde beklaagde zal worden uitgesteld voor een termijn van drie jaar voor een gedeelte van € (2000, vermeerderd met 45 deciemens) 11 000 van de opgelegde geldboete,

legt de eerste, de tweede en de derde beklaagde elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdeciemens, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de eerste, de tweede en de derde beklaagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt de bijzondere verbeurdverklaring lastens de van € 25 000, zijnde de vermogensvoordelen die deze rechtstreeks uit het misdrijf heeft verkregen,

zegt dat de tenuitvoerlegging van dit arrest voor wat betreft deze bijzondere verbeurdverklaring wordt uitgesteld gedurende een termijn van drie jaar evenwel uitsluitend voor vier vijfde van € 25 000,

verklaart de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het staken van het strijdige gebruik niet gegrond; verklaart de erop geënte vordering tot verbeurde van een dwangsom zonder voorwerp,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 137,34 in eerste aanleg en op € 238,10 in hoger beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven,

verleent akte aan de burgerlijke partijen en aan eiser in tussenkomst van hun afstand van geding,

laat de kosten gevallen aan de zijde van elke burgerlijke partij en eiser in tussenkomst met betrekking tot hun respectieve vorderingen gemaakt, ten hunne laste.

houdt ambtshalve de burgerlijke belangen, deze van de burgerlijke partijen niet inbegrepen, aan.

HOF VAN BEROEP GENT, tiende kamer, not.

Kosten eerste aanleg: € 137,34

Kosten beroep:

Afschriften: € 79,80

Opstelrecht ber. bekl.: € 60,00

Dagvaarding: € 76,65

€ 216,45

+ 10 % : € 21,65

Totaal: € 238,10

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van **22 januari 2010** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier